

Sygn. akt III UK 59/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania K.L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o prawo do renty rodzinnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12 grudnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 listopada 2017 r., sygn. akt III AUa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w R. oddalił apelację od wyroku z dnia 24 stycznia 2017 r., którym Sąd Okręgowy w T. oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 31 maja 2016 r., odmawiającej K.L. prawa do renty rodzinnej po zmarłej H.L.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego polegające na niewłaściwym jego zastosowaniu przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a mianowicie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez nieprzyznanie odwołującemu się renty rodzinnej, pomimo spełnionych przesłanek, a także naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik postępowania, tj. art. 382 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 k.p.c. oraz 290 k.p.c. i 258

k.p.c. przez nieprzeprowadzenie dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, tj. dowodu z opinii Instytutu Neurologii i Psychiatrii w W., który wydałby opinię kompleksową na okoliczność zdolności do pracy zmarłej H.L., a także dowodu z zeznań wnioskodawcy E.L. celem opisanie zaobserwowanych przez niego dolegliwości występujących u zmarłej, a na podstawie których później biegły mógłby określić jednostkę chorobową, z jaką zmagala się H.L.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i orzeczenie co do istoty sprawy - przyznanie wnioskodawcy prawa do renty rodzinnej, a ponadto o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów dotychczasowego postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie przed sądami obu instancji oraz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wnioskodawca uzasadnił jej oczywistą zasadnością, albowiem zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, tj. dowodu z opinii Instytutu Neurologii i Psychiatrii w W., który wydałby opinię kompleksową na okoliczność zdolności do pracy zmarłej H.L., a także dowodu z zeznań wnioskodawcy E.L. celem opisanie zaobserwowanych przez niego dolegliwości występujących u zmarłej, a na podstawie których później biegły mógłby określić jednostkę chorobową, z jaką zmagala się H.L. W ocenie skarżącego zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji narusza także art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez nieprzyznanie odwołującemu się renty rodzinnej, pomimo spełnionych przesłanek.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez ubezpieczonego znajduje się wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na to, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi zaś tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurystycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe, a zatem skarga kasacyjna winna być uwzględniona.

Tych warunków nie spełnia wniosek skarżącego, albowiem twierdzenie o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, tj. art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd drugiej instancji nie przeprowadził dowodów mających istotne znaczenie dla sprawy, tj. dowodu z opinii Instytutu Neurologii i Psychiatrii w W., który wydałby opinię kompleksową na okoliczność zdolności do pracy zmarłej H.L., a także dowodu z zeznań wnioskodawcy E.L. celem opisanego zaobserwowanych przez niego dolegliwości występujących u zmarłej, a na podstawie których później biegły mógłby określić jednostkę chorobową, z jaką zmagala się H.L.” nie jest

równoznaczne z „oczywistym naruszeniem prawa”. Subiektywne przekonanie skarżącego o słuszności swoich racji jest niewystarczające dla wykazania tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ pojęcie to mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wskazania zarówno przepisów, które zostały naruszone, jak i takiego ich naruszenia, które będzie zauważalne bez wgłębiania się w tekst przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Ponadto naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu” w odniesieniu do naruszenia przepisów postępowania. Uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do wykazania tych wadliwości. Trudno za spełniające te warunki uznać stwierdzenia skarżącego o tym, że „orzeczenie Sądu drugiej instancji narusza także art. 57 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez nieprzyznanie odwołującemu się renty rodzinnej, pomimo spełnionych przesłanek”. Takie sformułowanie bez analizy wchodzącego w grę przepisu oraz poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie daje żadnych podstaw do stwierdzenia, że w ogóle doszło do jego naruszenia, co wyklucza stwierdzenie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, zachodzącej, jak już powiedziano, tylko wtedy, gdy naruszenie określonego przepisu jest widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby

badania szczegółów czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia.

Skarżący nie wykazał zatem potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej, w związku z czym należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).